

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. mája 2010 v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského, sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského prejednal odvolanie obžalovaného **I. H.** proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. decembra 2009,č.k. 1T 102-5771 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v platnom znení) **z a m i e t a** odvolanie obžalovaného I. H..

O d ô v o d n e n i e

Citovaným rozsudkom Krajského súdu v Prešove bol obžalovaný I. H. uznaný vinným spolupáchateľstvom pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., účinného od 1. januára 2006 (ďalej Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

spoločne s J. K., ktorý už bol za to dňa 6. októbra 2004 právoplatne odsúdený, po vzájomnej dohode v období od presne nezisteného dňa v mesiaci jún 1995 až do konca uvedeného roka, v obci Ž., ako aj v iných obciach a mestách po celom území

Slovenskej republiky podvodným spôsobom v úmysle seba obohatiť uvádzali do omylu majiteľov akcií z I. vlny kupónovej privatizácie, ktoré mienia následne predať a takto získané finančné prostriedky majiteľom akcií v priebehu troch až štrnástich dní vyplatiť, pričom už v tomto čase pojali úmysel uvedený sľub nesplniť, na základe čoho uzavreli Zmluvy o odplatnom prevode – kúpe cenných papierov so 184 fyzickými osobami (vymenovanými v obžalobe aj v napadnutom rozsudku), s od tam uvedených majiteľov akcií z I. vlny kupónovej privatizácie získali splnomocnenie k prevodu týchto akcií, na základe čoho boli tieto aj odplatne prevedené na účty rôznych fyzických a právnických osôb, pričom dohodnuté sumy za prevod a odpredaj akcií v stanovenej lehote a ani doposiaľ jednotlivým majiteľom nevyplatili, tieto použili pre vlastnú potrebu, čím takto spôsobili škodu vyššie uvedeným majiteľom akcií I. vlny kupónovej privatizácie v celkovej výške 1 724 399 Sk, (po prepočte konverzným kurzom 57 239,56 €).

Bol mu za to podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák., s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j/ Tr. zák., bez zistenia priťažujúcich okolností uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, výkon ktorého, podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu podmienenečne odložil s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. so skúšobnou dobou na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Tr. zák. uložil obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze obchodovania s cennými papiermi počas skúšobnej doby a v povinnosti strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania v podstate poukazoval na to, že na posledne vykonaných hlavných pojednávaniach nedošlo k zmene dovtedy zisteného skutkového stavu. Krajský súd nemohol z objektívnych dôvodov doplniť dokazovanie podľa zrušujúceho uznesení Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky zo dňa 29. októbra 2008, sp. zn. 3 To 109/2005, a preto za nezmenenej dôkaznej situácie nemal ho uznať vinným.

Navrhoval preto zrušiť napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť.

Na podklade tohto odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, alebo na možnosť uplatnenia práva obžalovaného na obhajobu. Zákonom predpísaným spôsobom v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a v rozsahu naznačenom v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. októbra 2008, sp. zn. 3 To 109/2005, vykonal krajský súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného I. H. bola právom podaná.

Krajský súd v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktoré mu z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. nemožno nič vytknúť.

Krajský súd pri hodnotení dôkazov reagoval aj na obhajobu obžalovaného o tom, že nemal vedomosť o žiadnom podvode, lebo plnil len príkazy svojho zamestnávateľa, t.č. už odsúdeného J. K.. Opak totiž vyplýva nielen z ku spisu pripojených a na hlavnom pojednávaní oboznámených kúpnych zmlúv, z výpisov účtov v Stredisku cenných papierov aj v Investičnej a rozvojovej banke v P., splnomocnení, ale aj z výpovedí jednotlivých poškodených vypočutých ako svedkov, a to C. L., M. B., M. L., V. K., K. K., J. P., B. S., M. H., M. Š., J. S., M. K. a nepriamo aj z jeho následne identického konania v Českej republike za čo bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu vo Vsetíne, zo dňa 23. februára 1999, sp. zn. 3T 87/98 (skutok páchal v období február – marec 1996) a rozsudkom Okresného súdu v Domažliciach zo dňa 23. júna 1998, sp. zn. 1T 10/98 (skutok páchal v marci 1997).

Z výpovedí jednotlivých svedkov možno činiť nepochybný záver o tom, že obžalovaný skutočne uvádzal poškodených do omylu, a to nielen tým, že uvádzal nepravdivé údaje o svojej osobe (zástupca firmy J., pracovník O. a pod.), ale aj tým, že sľuboval im zisky, výnosy, dividendy, o ktorých vedel, že sú nesplniteľné.

Tvrdenie obžalovaného, že plnil len príkazy odsúdeného J. K., ktorý ho zamestnával, je právne bezvýznamné vo vzťahu k jeho zavineniu. Pracovnoprávny vzťah medzi obžalovaným a odsúdeným totiž nezavahuje obžalovaného zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť. To, že konal po dohode s odsúdeným a na jeho pokyn má význam len pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu (§ 34 ods. 5 písm. a/ Tr. zák.) nie však z hľadiska zavinenia.

Krajský súd na tomto základe vyvodil z vykonaných dôkazoch vo všetkých smeroch správne a úplné skutkové zistenia, ktoré zodpovedajú obsahu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zákonu zodpovedá aj právne posúdenie správne zisteného skutku ako pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ spáchanom v spolupáchateľstve podľa § 20 aktuálneho Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z.z.).

Podľa § 16 ods. 1 Tr. zák. trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, **podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie**. Trestnosťou činu sa pritom rozumie možnosť, že páchatel' bude pre určitý čin odsúdený, t.j. uznaný za vinného a bude mu uložený trest.

Pre záver o tom, ktorý zákon bude použitý je rozhodujúce porovnanie ktorý, z rôznych posúdení ako celok, je pre páchatel'a najpriaznivejší, a to bez rozdielu, či ide podľa skoršieho alebo neskoršieho práva o rôzne, či rovnaké skutkové podstaty.

Je treba súhlasiť s názorom krajského súdu, že Trestný zákon účinný od 1. januára 2006, teda aktuálny Trestný zákon je pre obžalovaného priaznivejší, a to čo do možnosti trestného postihu.

Za takéhoto stavu potom podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zákonu zodpovedá aj trest, ktorý bol obžalovanému I. H. uložený za súdený trestný čin. Uložený trest zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na znenie § 36 písm. j/ Tr. zák. V tomto smere sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi podrobne rozvedenými v dôvodoch napadnutého rozsudku a uložený trest spolu s primeranými obmedzeniami považuje za zákonný a spravodlivý.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie krajského súdu a nezistil ani dôvodnosť odvolania obžalovaného, preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. mája 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová